

Arrest

nr. 90 579 van 26 oktober 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 15 mei 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 april 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 25 september 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. DEMEERSSEMAN en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Irakees te zijn van Arabische origine. U bent een soennitische moslim en bent afkomstig van Bagdad. U bent gehuwd met een sjiitische. Tot 2004 zou u in de wijk 'Karrada' hebben gewoond. Vanaf januari 2004 zou u in 'Habibiya' (Sadr City) zijn gaan wonen.

U zou van 1990 tot 1993 aan de politieacademie hebben gestudeerd. Van 1993 tot 1997 werkte u als politieofficier. In een eerste periode tot 1995 zou u administratieve taken hebben uitgevoerd in het politiedirectoraat van Bagdad- stadsdeel Rusafa. Vanaf 1995 zou u beginnen werken zijn als 'verhoorder' in het plaatselijke politiekantoor van de brug van Diyala van al-Meadan. U noteerde

klachten maar was ook betrokken bij arrestaties en verhoren. Binnen de Baathpartij behaalde u de graad van 'Nasir'. In 1997 zou u verplicht op pensioen zijn gesteld door het toenmalige regime van Saddam Hussein. U zou vervolgens een elektronicazaak hebben geopend in Karrada.

Na de val van het Baathregime zou u zich opnieuw hebben aangemeld om bij de politie te gaan werken. U zou van 2004 tot 1 oktober 2008 op de financiële dienst/dienst boekhouding hebben gewerkt, op het Kabinet van de Vice-Minister van Binnenlandse Zaken, Bulani. Daar zou u verantwoordelijk zijn geweest voor de uitbetaling van de lonen. Uw directe chef was (A.A.A.K.). Op 1 oktober 2008 zouden er bedreigingen op de muur van uw huis zijn geschreven. U moest uw wijk en uw werk verlaten. Diezelfde dag zou u met uw vrouw en kinderen naar Karrada zijn gegaan. Uw vrouw en kinderen zouden daar nog steeds verblijven. Op 9 oktober 2008 besloot u Irak te ontvluchten en zou u vanuit Bagdad met het vliegtuig naar Turkije zijn gereisd. Op 12 oktober 2008 kwam u in België aan. Op 15 oktober 2008 vroeg u asiel aan in België. Uw minderjarige zoon, (K.H.D.), heeft u inmiddels in België vervoegd.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende stukken neer: uw originele identiteitskaart, twee politiebades en één toegangsbadge Groene Zone, een getuigschrift van een opleiding, een certificaat van een cursus die in Spanje werd gevolgd, een kopie van een bevestiging van wederindiensttreding en kopieën van de paspoorten van uw vrouw en kinderen.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van vluchteling noch de subsidiaire beschermingsstatus - overeenkomstig art. 48/4, §2 - kan worden toegekend. Dit omwille van volgende redenen.

Vooreerst moet opgemerkt dat de identiteitskaart die u neerlegt ter ondersteuning van uw asielaanvraag na verificatie door de Belgische Federale politie een vervalsing blijkt te zijn en geen authentiek document betreft, zoals u - ten onrechte - laat uitschijnen. Niet alleen slaagt u er op deze manier niet in om uw identiteit aan te tonen (u legt verder geen enkel ander officieel identiteitsstuk voor) maar bovenal doet deze fraude in grote mate afbreuk aan uw algehele geloofwaardigheid (zie verificatieverslag, dd. 12 maart 2009, toegevoegd aan het administratief dossier), temeer u deze vervalsing zelf ten stelligste ontkent. Bovendien tracht u de zaak nog te relativiseren door te verklaren dat uw chauffeur voor dit document heeft gezorgd waarmee u uw eigen verantwoordelijkheid aldus tracht af te schuiven, er nog aan toevoegend dat deze identiteitskaart voor u persoonlijk minder waarde heeft dan uw politiekaart (CGVS 3, p.11).

Wat vervolgens uw vluchtmotieven betreffen, dienen de volgende bemerkingen te worden gemaakt.

Zo blijkt uit uw verklaringen dat u tot 1 oktober 2008 géén noemenswaardige problemen heeft gekend in Irak. Hoewel u in het verleden actief was als politieofficier ten tijde van het regime van Saddam Hussein en ook deel uitmaakte van de Baathpartij, heeft u dit op het ogenblik van de val van het Baathregime in het voorjaar van 2003, of kort daarna, helemaal geen problemen opgeleverd. Integendeel, u 'runde' toen een elektrozaak en leefde zelf met het idee om terug bij de Iraakse politie te gaan. Op het moment van de val werd u als vroeger politiemans van het oude regime niet lastiggevalen noch verontrust. U haalt evenmin andere problemen aan die verband zouden kunnen houden met uw Baathverleden. De val van het regime was voor u als vroegere medestander van dit regime evenmin een reden om te besluiten uw land te ontvluchten. Het is aldus duidelijk dat u geen vrees voor vervolging koestert omwille van uw eerdere politiecarrière onder het regime van ex-president Saddam Hussein.

De vaststelling dat u na de val in 2003, én op uw eigen initiatief, vrij snel weer aan de slag kon bij de Politie en bij Binnenlandse Zaken geeft aan dat u omwille van uw Baathverleden weinig of niets ten laste werd gelegd. Naar uw zeggen kreeg u vrij snel - na een eenvoudige procedure - een goede functie op de financiële dienst/dienst Boekhouding van het Ministerie van Binnenlandse Zaken. U kreeg bovendien al uw rechten terug van de verloren jaren als politieofficier, nadat u in 1997 verplicht met pensioen was gestuurd (CGVS 3, p.9). Ook dit werk op het Kabinet van de Vice-Minister van Binnenlandse Zaken deed u vier jaar lang zonder ook maar op enigerlei manier te zijn lastiggevalen. In dit opzicht is het wel zeer merkwaardig dat u pas vier jaar later werd bedreigd. Indien uw werk voor de Iraakse overheid werkelijk aanleiding zou hebben gegeven tot ongenoegen en afkeuring bij bepaalde extremisten is het wel bijzonder opmerkelijk dat men u vier jaar lang met rust liet, om pas begin oktober 2008 een dreigement op de muur van uw huis te zetten, niets meer en niets minder.

Nochtans woonde u in deze periode steeds op hetzelfde adres in 'Habibiya', uitgerekend een overwegend sjiïetische wijk onder controle van het 'Jaysh Al-Mehdi', waar u zich als soenniet had gevestigd (CGVS 1, p.3 en p.20 en CGVS 2, p.2). In die zin is het des te opvallend dat men u niet eerder heeft lastiggevalen, mocht uw werk op het Ministerie een doorn in het oog van plaatselijke extremisten of terroristen zijn geweest. Immers, als soenniet in een overwegend sjiïetische wijk, deel van het sjiïetische bastion 'Sadr City', moet u meer dan anderen in het oog zijn gehouden. U zegt weliswaar dat u steeds op uw hoede was, maar zou verder geen noemenswaardige moeilijkheden

hebben gekend (CGVS 1, p.8). U kon er al die tijd, met uw gezin, probleemloos verblijven en uw job op het Ministerie uitoefenen (CGVS 3, p.10).

Zoals hierboven al werd aangegeven heeft u het land pas verlaten nadat er in oktober 2008 een dreigement op de muur van uw huis werd aangebracht. Op de vraag of u dan werd bedreigd omwille van uw werk dan wel omwille van het feit dat u een soenniet bent, antwoordt u dat beide zaken u werden verweten. Andermaal is het merkwaardig dat uw werk pas op dat ogenblik een probleem was geworden. Bovendien geeft u zelf aan dat het extremistische 'Jaysh Al-Mehdi' - dat u verantwoordelijk acht voor het dreigement in het bijzonder en het sectarisch geweld in het algemeen - reeds in 2006-2007 intensief aanwezig was in Habibiya en andere wijkbewoners met hun extremistische ideeën besmette, levens in gevaar bracht en wijkbewoners verdreef of vermoordde - alhoewel u persoonlijk niemand heeft gekend of kan vernoemen (CGVS 1, pp.7-8 en CGVS 2, p.2). U geeft aan dat Mehdi-leger zowat overal in de wijk aanwezig was, en zgn. bureaus had opgesteld in huizen en moskeeën, waarmee u duidelijk suggereert dat ze het reilen en zeilen in de wijk nauwlettend in het oog hield. In dit opzicht is het andermaal vreemd te noemen dat u als overheidsfunctionaris én soenniet in deze 'helse periode 2006/2007' met rust werd gelaten en pas eind 2008 een eerste (en enige) keer werd bedreigd. Dat u zich niet eerder 'bedreigd voelde' wordt ook bevestigd door uw uitspraak dat u er vóór 9 oktober 2008, en desondanks het toegenomen sectarisch geweld, nooit aan heeft gedacht om Irak te verlaten, "...ik was rijk, ik had auto's, een mooi huis, geld gespaard in de bank" (CGVS 1, p.9).

Hoe dan ook, na dit éénmalig dreigement besloot u onmiddellijk om 'Habibiya' te verlaten en u met uw gezin opnieuw in de wijk 'Karrada' te vestigen waar jullie nog een huis hadden (CGVS 1, p.9 en CGVS 3, p.10)). Hiermee kwam u overigens tegemoet aan één van de eisen van diegene die u had bedreigd. Voorts dringt de vraag zich op waarom u in laatstgenoemde wijk niet kon blijven. U geeft zelf aan dat de wijk Karrada - die u al niet vreemd was aangezien u er tot 2004 had gewoond, er een winkel heeft uitgebaat en er een eigendom had - "sterk gecontroleerd wordt door de overheid en ook goed beschermd wordt tegen milities of terreurgroeperingen" (CGVS 1, p.5 en p.9). Uw eigen uitleg maakt duidelijk dat u in Karrada niet echt problemen verwachtte maar er zelfs veiliger kon vertoeven dan in Habibiya. Bovendien behoorde Karrada tot uw 'werkterrein', aangezien de twee banken bij dewelke u het geld voor de uitbetaling van de lonen moest gaan afhalen, evenzeer in Karrada lagen, en u dus zéér vertrouwd was.

Toch zou u een week later, op 9 oktober 2008, hebben besloten om uw land te verlaten en al de nodige regelingen hebben getroffen met een passeur. Het is dan ook volstrekt onduidelijk wat u plots deed besluiten om uw land te verlaten, gegeven het feit dat u in al die jaren slechts één keer bent bedreigd en na dit dreigement ook een oplossing had gevonden om aan uw belagers te ontkomen. Dit plotse besluit staat in schril contrast tot uw houding waarbij u verkoos te blijven wonen in 'Habibiya' gedurende de 'moeilijke jaren' en waarbij u nooit overwoog uw geboorteland definitief te verlaten. In deze periode reisde u wel een aantal keer over-en-weer naar Syrië en Jordanië maar dit was telkens maar voor enkele dagen (CGVS 1, p.12-13). Daarenboven liet u ook uw vrouw en kinderen achter in Karrada wat er evenzeer op wijst dat u de wijk veilig genoeg achtte (CGVS 1, pp.9-10). Al deze elementen in ogenschouw genomen kan het CGVS zich dan ook niet van de indruk ontdoen dat andere motieven - dan het éénmalige dreigement in Habibiya en de daaropvolgende verhuis naar Karrada - aan de grondslag lagen van uw plotse besluit om Irak te verlaten.

In dezelfde context moet ook opgemerkt dat u maar weinig interesse betoont voor wat er zich na uw vertrek uit Habibiya mogelijks nog heeft afgespeeld. Om uw eigendom aldaar te 'beschermen' nam uw schoonbroer (de broer van uw vrouw) er zijn intrek. Hij bewoont en beschermt jullie huis. Toch kan niet worden uitgesloten dat diegene(n) die u heeft(hebben) bedreigd nog naar uw huis is/zijn gekomen om naar u te informeren. Het zou niet meer dan logisch zijn dat u zich ook bij uw schoonbroer zou informeren naar de actuele situatie in deze wijk en mogelijke nieuwe feiten die zich daarna nog hebben afgespeeld en verband kunnen houden met uw situatie. Nochtans heeft u dit niet gedaan, zogezegd omdat uw contact met uw schoonbroer niet zo goed is. In dat geval had uw echtgenote haar eigen broer kunnen contacteren om te informeren naar eventuele ontwikkelingen, maar dat zou u haar dan weer hebben afgeraden. Uiteindelijk geeft u toe dat haar broer haar in Karrada nog is gaan bezoeken. Opvallend genoeg hebben jullie zich niet geïnformeerd over zijn toestand in Habibiya of over eventuele gebeurtenissen die met u verband kunnen houden (CGVS 1, pp.9-10). Dit gebrek aan interesse staat haaks op de door u beweerde vrees voor vervolging in deze wijk en doet aldus ernstig afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van deze zelfverklaarde vrees.

Los van bovenstaande observaties, dient ook te worden gewezen op volgende incoherenties in uw verhaal. Bijvoorbeeld spreekt u zich tegen over het jaar waarin u uw elektronikawinkel heeft verkocht om terug bij de overheid aan de slag te kunnen gaan: de ene keer is dit 2003, kort na de val van het oude regime (CGVS 1, p.6); de andere keer is dit 2005 (CGVS2, p.7). Terwijl u tijdens het ene gehoor verklaarde dat u bij uw weder-indiensttreding na de val van het regime geen enkele opleiding meer moest volgen om bij te politie terug aan de slag te kunnen (CGVS 2, p.9) heeft u het tijdens het

andere gehoor over een twee maanden-durende opleiding die u vanaf oktober 2003 moest volgen om terug bij de het politiekorps te kunnen intreden (CGVS 1, p.19). U bevestigde bovendien dat u die opleiding heeft gevolgd nadat u uw aanvraag had ingediend om terug bij de politie te gaan. Dit zou dus betekenen dat u vóór oktober 2003 al een aanvraag had gedaan. In tegenstelling hiermee verklaarde u op een ander moment dat u pas in maart 2004 deze aanvraag heeft ingediend (CGVS 2, p.8). Andermaal zijn uw verklaringen niet consistent. In hetzelfde verband stelde u de ene keer dat er ongeveer drie à vier maanden verliepen tussen uw aanvraag en uw indiensttreding (CGVS 1, p.19), terwijl u een andere keer over een periode van zes à zeven maanden spreekt en volgens deze versie van de feiten pas in november 2004 met uw nieuwe job zou zijn begonnen (CGVS 2, p.7). Ook deze incoherenties maken dat er ernstige vraagtekens moeten worden geplaatst bij het waarheidsgehalte van de door u aangehaalde weder-indiensttreding bij de Iraakse overheid/politie en de daaruit voortvloeiende vluchtaanleiding.

Rekening houden met alle bovenstaande opmerkingen heeft u uw zelfverklearde vrees voor vervolging, in geval van een terugkeer naar Irak, geenszins aannemelijk gemaakt. De hoedanigheid van vluchteling kan u bijgevolg niet worden toegekend.

De overige documenten die u ter staving van uw asielaanvraag heeft neergelegd, kunnen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen. Zoals reeds aangegeven blijkt uw identiteitskaart vervalst te zijn. U kan dan ook niet aantonen dat de overige door u neergelegde stukken op u van toepassing zijn. Bovendien blijken dergelijke stukken in Irak zeer gemakkelijk, langs legale of illegale weg, verkrijgbaar te zijn waardoor hun bewijswaarde überhaupt relatief is (zie informatie CGVS, administratief dossier).

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Bagdad in Centraal-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Bagdad te worden beoordeeld.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de veiligheidssituatie de voorbije jaren merklijk verbeterd is en anderzijds dat het voorkomend geweld in regel eerder gericht wordt tegen bepaalde groepen. Bij zware bomaanslagen werden vooral de Amerikaanse (tot einde 2011) en de Iraakse veiligheidstroepen en overheid geviseerd. Ook de sjiitische pelgrims en religieuze minderheden werden slachtoffer van doelgerichte aanslagen. Het doelgericht geweld tegen bepaalde individuen richtte zich op hogere profielen nl. politieke leiders, overheidsambtenaren van hoge rang, rechters en leiders van de Iraakse veiligheidsdiensten (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Bagdad" dd. 5 januari 2012).

De algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd en de daling van het aantal burgerslachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende, bleef doorgaan in 2009 en in 2010. In 2011 stagneerde de situatie.

De laatste Amerikaanse troepen hebben op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied verlaten. Sinds het vertrek van deze Amerikaanse troepen werden oa. in Bagdad enkele zware aanslagen gepleegd. Deze aanslagen volgen in regel hetzelfde patroon als voorheen en zijn in regel ook eerder gericht van aard. Bij uitzondering werden enkele recente aanslagen ook willekeurig op burgers gepleegd doch dit doet geenszins afbreuk aan de actuele vaststelling dat het geweld in regel gericht wordt tegen bepaalde specifieke groepen en individuen. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad subsidiaire bescherming toe te kennen.

Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak en meer bepaald in Bagdad dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in Bagdad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad blijkt dat er zware aanslagen worden gepleegd doch dit is geen situatie van "open combat". De veiligheidssituatie is reeds enkele jaren verbeterd en er is een afname van het geweld in de stad. Bagdad lijdt wel onder de aanslagen die in regel worden gericht tegen bepaalde risicogroepen oa. leger, politie, ambtenaren, christenen, sjiitische pelgrims en leden van de Sahwa. Er wordt echter actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Het geweld in Bagdad is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt.

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in de stad Bagdad, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Bagdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Bagdad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.2. Verzoeker voegt in het verzoekschrift aan het feitenrelaas toe dat zijn minderjarige zoon naar België is gekomen omdat deze, omwille van zijn naam die overeenstemt met deze van de voorzitter van de geleerde moslims van de soennieten, eveneens werd bedreigd door sjiitische moslims.

1.3. Ter terechtzitting verklaart verzoeker dat ondertussen ook zijn echtgenote hem heeft vervoegd in België en een asielaanvraag heeft ingediend.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker formuleert vooreerst een opmerking inzake de lange duur van zijn asielprocedure en wijst erop dat hij driemaal werd gehoord, dat het laatste gehoor dateert van mei 2010 en dat hij nadien nog bijna twee jaar moest wachten op zijn beslissing. Door verweerder wordt hiervoor geen reden opgegeven.

2.1.2. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet) en de materiële motiveringsplicht, “*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*”, past verzoeker de verschillende elementen uit de definitie van het begrip ‘vluchteling’ toe op zijn eigen situatie, waarbij hij een poging onderneemt om de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

2.1.3. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, de materiële motiveringsverplichting, “*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*”, het gelijkheidsbeginsel en de zorgvuldigheidsplicht. Hij wijst op de veiligheidssituatie in Bagdad, stelt dat er geen objectieve reden is om op heden een kandidaat-vluchteling anders te behandelen dan in 2011 en benadrukt dat hij als politieofficier behoort tot een risicogroep. Voorts wijst hij andermaal op de lange duur van de behandeling van zijn asielprocedure, betoogt hij dat hiervoor geen redelijke verklaring wordt gegeven en stelt hij dat hij ongelijk werd behandeld ten aanzien van landgenoten die op hetzelfde ogenblik en zelfs later afreisden naar België.

2.1.4. Ter staving van zijn beroepsactiviteiten in Irak na de val van het regime in 2003, voegt verzoeker een document van aanstelling van 29 november 2004 bij het verzoekschrift (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlage 21).

2.1.5. Per aangetekend schrijven brengt verzoeker op 12 juni 2012 een kopie bij van één pagina uit zijn paspoort en van een uittreksel uit het burgerregister. Op 10 september 2012 brengt verzoeker bij aangetekend schrijven de originelen bij van het uittreksel uit het burgerregister en van een document aangaande zijn pensionering

2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

In de bestreden beslissing wordt verzoekers wederindiensttreding als politieagent na de val van het regime in 2003 in twijfel getrokken. De argumenten die hiertoe zijn opgenomen in de bestreden beslissing zijn echter niet afdoende om te kunnen besluiten dat verzoekers beroepsactiviteiten sedert de val van het regime ongeloofwaardig zijn.

Uit het dossier blijkt dat verzoeker omtrent zijn wederindiensttreding en zijn beroepsactiviteiten als politieagent na de val van het regime uitgebreide en gedetailleerde verklaringen heeft afgelegd tijdens de drie gehoren die plaatsvonden bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (administratief dossier, stukken 8, 19, 26); verklaringen die hij ondersteunt met de documenten zoals opgenomen in het administratief dossier (stuk 37) en zoals neergelegd in het kader van onderhavige beroepsprocedure. Zonder onderzoek van de nieuwe documenten ten aanzien van zijn verklaringen is het voor de Raad niet mogelijk te besluiten of al dan niet geloof kan worden gehecht aan zijn wederindiensttreding en beroepsactiviteiten na de val van het regime. Deze vormen nochtans het uitgangspunt voor zijn relaas en kunnen tevens van belang zijn bij de beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus. Aangezien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert om de juistheid van verzoekers ter zake afgelegde verklaringen en de neergelegde documenten nader te onderzoeken, ontbreekt het de Raad derhalve aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet te worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 18 april 2012 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig oktober tweeduizend en twaalf door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS